

John Flanagan

HRANIČÁŘŮV UČEŇ

KNIIIA PATNÁCTÁ
ZTRACENÝ PRINC

FANTASY

EGMONT

HRANIČÁŘŮV UČEŇ KNIHA PATNÁCTÁ ZTRACENÝ PRINC

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmot.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

John Flanagan
HRANIČÁŘŮV UČEŇ
KNIHA PATNÁCTÁ
ZTRACENÝ PRINC

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Text Copyright © John Flanagan, 2020

First published by Random House Australia Pty Ltd in 2020

This edition published by arrangement with Penguin Random House Australia Pty Ltd.

Illustration Žaneta Kortusová, 2020

Vydalo nakladatelství EGMONT, v Praze roku 2020 ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 37 331

Z anglického originálu *Ranger's Apprentice: The Royal Ranger. The Missing Prince* přeložila Eva Dejmková Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.

Tisk Finidr, s.r.o.

TS 14. První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-4892-8

ISBN e-knihy 978-80-252-4906-2 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-252-4907-9 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-4908-6 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

*Věnováno památce mého bratra, Petera Flanagana,
1940-2019*

Jedna

Srppek měsíce se zrovna schoval za obzor na západě, když se mezi stromy objevila řada jezdců. Bylo jich celkem deset. Popojeli ještě pár kroků, až se ocitli na hřebeni, z něhož shlíželi dolů na hrad Araluen. Jezdec uprostřed řady zvedl ruku do vzduchu v univerzálním pokynu k zastavení. Řada jezdců zatáhla za otěže a zadívala se na hrad. Koně netrpělivě frkali. Cítili, že ta velká budova znamená přístřeší, vodu a potravu, a toho všeho už se nemohli dočkat.

Jezdec napravo od muže, který dával signál, se předklonil v sedle a pozorně si prohlížel otevřené prostranství před sebou. Nejprve se svažovalo dolů z hřebene a pak se znovu zvedalo směrem k hradu. Sem tam byly roztroušené skupiny stromů a stinné altánky. Terén byl ale povětšinou volný a jezdec, který ho překračoval, by byl jasně vidět, kdyby se někdo díval. A pravděpodobné bylo, že se vždycky někdo dívá. Teď ale otevřená parková krajina vypadala opuštěně. Možní pozorovatelé by se nacházeli na samotném hradě

a tam byla skupinka ozbrojených jezdců v brnění očekávána.

Většina oken hradu byla temná – což se dalo pochopit v tak pozdní hodinu. Na hradbách plápolaly v pravidelných rozestupech signální ohně v koších a z každé strany brány s padacím mostem, jenž byl zvednut na ochranu proti vetřelcům, hořela pochodeň.

„Všechno vypadá normálně, můj pane,“ promluvil předkloněný jezdec tiše.

Muž vedle něj kývl. „To bych očekával – i kdyby nebylo.“

Muži spolu mluvili galicky. Zatímco váhali, objevila se na hradbách nad obrovskou bránou s padacím mostem žlutá lucerna a zalila svým svitem žulové zdi vstupní cesty.

„A tady je signál,“ řekl vůdce. Otočil se k jezdcům po své druhé ruce. „Julesi, odpověz jim.“

Oslovený muž měl připravené křesadlo a troud a u sedla mu visela lucerna. Trvalo jen chvilku, než zapálil hrstku troudu a přiložil plamínek ke knotu lucerny. Jakmile se knot rozhořel, zavřel přední stěnu lucerny vyrobenou z modrého skla. Pozvedl lucernu vysoko nad hlavu a modré světlo zalilo celou skupinku.

Po chvilce se světlo na hradbách pomalu pohnulo zleva doprava, pak zpět a celý pohyb se třikrát zopakoval.

„Takže je vše v pořádku,“ řekl vůdce, pobídl svého koně ostruhami a vyrazil vpřed. Jezdci ho následovali a přeradili se za ním z řady do dvoustupu.

Jeli pomalým klusem a kopyta koní bylo na měkké půdě sotva slyšet. Když se přiblížili k prvnímu svahu a začali stoupat k hradu, koně přirozeně zpomalili a jezdci je pobídl k větší rychlosti. Uslyšeli hlasité klapání velkého stroje

a nahoře na padacím mostě se objevila světlá škvíra, která pomalu rostla, jak se most spouštěl.

Obrovský most dopadl na zem ve chvíli, kdy byli asi čtyřicet kroků daleko. Jezdci viděli, že padací mříž je pořád dole a brání ve vstupu do hradu. Popohnali koně k padacímu mostu a zastavili se před ním.

Z branky vedle mříže vyšel voják ve zbroji a vydal se po mostě k nim. Byl ozbrojený halapartnou a u pasu mu visel dlouhý meč. Jeho kroužková zbroj se matně leskla ve svitu pochodní u brány.

Vůdce skupiny vzhlédl na masivní, temné hradby nad sebou. Nepochyboval o tom, že na ně právě míří několik lukostřelců. A protože se nacházeli v Araluenu, byli tito lukostřelci nejspíš vyzbrojeni dlouhými luky, ne kušemi, a jistě to s nimi velmi dobře uměli.

Ozbrojenec se zastavil pár kroků od skupiny.

„Řekněte heslo,“ vyzval je tlumeně.

Vedoucí jezdec se zavrtěl v sedle. „*Pax inter reges*,“ řekl prastarým jazykem. *Mír mezi králi.*

Voják přikývl, otočil se zpět k hradu a zvedl pravici na znamení mužům u mříže. Její masivní rám začal pomalu stoupat. Pohyb doprovázelo vzdálené klapání ve strážním domku. Když byla mříž vysoko nad mostem, voják dal skupině pokyn k pohybu.

„Jedte,“ řekl.

Koně vjeli ve dvoustupu na padací most a jejich kopyta zarachotila na tvrdých prknech. Když se dostali na dlážděné nádvoří, zvuk se změnil. Na každé straně stáli ozbrojení vojáci a sledovali jejich příjezd. Jeden, s hodností seržanta, pokynul ke dveřím do hlavní věže, bytelné kamenné stavby uprostřed nádvoří. Zároveň s tím se otevřely dveře v příze-

mí věže a na kamennou dlažbu se rozlilo žluté světlo pochodně.

Nově příchozí dojeli k otevřeným dveřím a sesedli. Sluhové se ujali jejich koní, aby je odvedli, nakrmili a vyhřebelcovali. Vůdce skupiny si pěstí promasíroval kostrč. Strávili v sedle čtyři hodiny a on už si odvykl jezdit na koni na velkou vzdálenost.

Muž, který otevřel dveře, sestoupil po třech schodech na nádvoří a lehce se uklonil v pase. Byl šedovlasý, vypadal vznešeně a na sobě měl drahé oblečení.

„Vítejte na hradě Araluen. Jsem Lord Anthony, králův komoří,“ řekl. Mluvil neutrálním tónem, ani přívětivým, ani útočným. Návštěvník přikývl, ale nic neřekl. Anthony ustoupil stranou a pokynul hostům ke schodům. „Pojďte prosím tudy.“

Vůdce skupiny se vydal po schodech nahoru. Anthony se k němu přidal a držel se jen o krok za ním. Zbytek skupiny je následoval.

Když vešli do jasně osvětleného velkého věžního sálu, prohlédl si Anthony vůdce skupiny. Byl malý, o dobré dva palce menší než Anthony, a drobný. Měl pěkně stříženou kazajku z kůže v barvě lesní zeleně, ale ani ta nedokázala skrýt jeho neatletickou postavu. Ramena měl úzká a začínalo mu růst břicho. Měl špatné držení těla, hrbil se a kulatil ramena. Na levém boku měl připnutý zdobený meč a k tomu drahými kameny vykládanou dýku na pravém boku.

Ačkoli je ozbrojený, není to bojovník, pomyslel si Anthony. Ale to už mu řekli, když dostal informace o této návštěvě.

Rychle si prohlédl i zbytek skupiny. Všichni až na jednoho byli vyšší než jejich vůdce, se svalnatými, vypracovanými těly. *Tobte jsou bojovníci,* pomyslel si. Ten poslední byl

stejně vysoký a stejně stavěný jako vůdce a nezapřel rodinnou podobu. Anthony si uvědomil, že vůdce zaváhal, nevěděl, kudy se má vydat, a tak rychle pokynul k širokému schodišti do vyšších pater věže.

„Komnaty krále Duncana jsou v prvním patře,“ řekl a menší muž se vydal dál.

„Král se omlouvá, že vás nepřivítal tady dole, pane,“ řekl Anthony. „Ale pořád ho trápí to koleno a schody jsou pro něj náročné.“

Návštěvník povýšeně frkl. „Pořád je tedy mrzák?“

Lord Anthony zvedl obočí nad tím urážlivým slovem a povýšeným tónem a pomyslel si, že s tímhle návštěvníkem by si Duncan poradil s jednou rukou v kapse. I přes nemocné koleno byl král pořád dobrý bojovník.

„Už může opět jezdit na koni a každý den venčí své psy,“ odpověděl a nedal na sobě znát podráždění.

„Ale očividně ne po schodech,“ poznamenal druhý muž.

Tentokrát Anthony své podráždění neskrýval. Zastavil se a otočil se čelem k návštěvníkovi. „Ne. Ale pokud vám to vadí, pane, můžeme tuhle schůzku zrušit.“ Podíval se muži do nadutého obličeje a neuhýbal. *Ty nabubřelý osle*, pomyslel si, *přicházíš sem žádat o laskavost, tak by ses mohl přestat naparovat.*

Chvilí si zírali do očí a potom se návštěvník podvolil s lhostejným pokrčením ramenou. *Typicky galické gesto*, pomyslel si Anthony.

„Na tom nesejde,“ řekl návštěvník. „Můžeme jít nahoru.“

Začal znovu stoupat po schodech. Anthony pocítil záchvěv uspokojení nad tím, jak se muž podvolil, a vydal se

za ním. Když došli na vrchol širokého kamenného schodiště, ukázal doleva.

„Tudy prosím, pane.“

Ocitli se před masivními dřevěnými dveřmi. Hlídali je dva ozbrojení vojáci, kteří byli stavění stejně masivně jako dveře. Když uviděli, že se k nim blíží ozbrojení muži, zaujali bojovný postoj a přehradili jim cestu dlouhými halapartnami.

„Obávám se, že vaši muži tu budou muset počkat, pane,“ řekl Anthony návštěvníkovi.

Menší muž přikývl. To se konec konců dalo čekat.

„Může vás doprovodit jeden společník,“ dodal komoří.

Návštěvník ukázal na jednoho z mužů za sebou, na toho, který mu byl podobný.

„Půjde se mnou můj bratr Louis,“ vysvětlil a kývl na ostatní muže. „Vy zůstanete tady.“

„To není třeba, pane,“ řekl mu Anthony. „Máme pro ně připravené občerstvení ve vedlejší místnosti. Thomasi!“ zavolal zvýšeným hlasem.

O kus dál na chodbě se otevřely dveře, vyšel z nich sluha ve stejnokroji, lehce se uklonil a pozval muže do jasně osvětlené místnosti.

Vůdce souhlasně přikývl a osm bojovníků odkráčelo za jídlem a pitím, které na ně čekalo. Anthony šel dál k masivním dřevěným dveřím. Strážce ustoupily a postavily se do pozoru. Anthony zaklepal a zevnitř se ozval hlas: „Dále.“

Anthony otevřel dvojité dveře a uvedl oba návštěvníky do královny kanceláře.

Duncan seděl za velkým stolem, který mu sloužil jako pracovní.

„Můj pane,“ řekl Anthony, „představuji vám krále Philippa Galického a jeho bratra, prince Louise.“

Duncan, král araluenský, se zvedl a obešel stůl, aby své hosty přivítal.

„Vítejte na Araluenu,“ řekl Duncan a napřáhl ruku.

Philippe jí potřásl. „Děkuji, že jste nás přijal,“ řekl.

Duncan nad díky mávl rukou. „Vždy bychom měli být ochotni pomáhat přátelům.“ Kývl na pozdrav druhému muži. „Princi Louisi,“ řekl.

Králův bratr se ladně uklonil. „Vaše Veličenstvo,“ řekl a zase se napřímil.

Duncan si oba muže prohlížel. Byli ušpinění po cestě a vypadali unaveně.

„Je pozdě a máte za sebou dlouhou cestu,“ řekl. „Musíte být unavení a hladoví.“

Philippe souhlasně zamručel. „Byl to těžký den,“ přitakal.

„Vaše komnaty jsou připravené. Nechám vám tam donést jídlo a pití a horkou vodu ke koupeli, pokud chcete. Dobře se vyspěte a promluvíme si ráno.“

Vůbec poprvé se Philippe usmál. „To bychom velmi uvítali. Musíme toho hodně probrat.“

Duncan naklonil hlavu. „Tím jsem si jist,“ odpověděl.

Dva

Starý farmářský vozík byl omlácený a zoufale potřeboval nový nátěr. Dřevěná osa u pravého kola byla suchá. Mazadlo už se dávno vyšoupalo, takže teď pravidelně vrzala. Byl to protivný zvuk, při kterém posluchači trnuly zuby. Starému farmáři řídicímu vozík však zjevně nevadil. Hrbil se na sedátku a mlaskáním pobízел mulu zapřaženou mezi oje.

Mula potřebovala pobízet. Byla paličatá a svárlivá jako většina jejího druhu a vozík byl těžký, plně naložený úrodou z farmy. Dno plnily snopy pšenice a ječmene, tucty sáčků brambor, svazky cibule a osm nebo devět velkých dýní. Na zadních dvířkách vozíku viselo devět zabitých tučných kachen, které se otrásaly, jak se pevná kola vozíku potýkala s vyjetými koleji a hrboly na cestě. Kachny se samozřejmě prodávaly hlavně na maso, ale stejně tak lákavé bylo i jejich prachové peří do polštářů. Tato dvojí hodnota se odrážela i na ceně, za kterou je farmář hodlal na trhu prodávat.

Za vozíkem, přivázané k zadní ose, běžely dvě napůl odrostlé ovce – mladý beran a ovečka. Byly to nejcennější kousky, které dnes farmář na trh bral. Beran poslouží k chovu a ovce už teď měla krásně husté a těžké rouno. Až vyroste, bude dávat rok co rok spoustu vlny.

Farmář byl malý. Hrbil se a vypadal vysušený věkem a dlouhými lety tvrdé práce. Ale soudě podle kvality a množství zboží, které vezl na trh, se mu ta tvrdá práce vyplácela. Na sobě měl starý záplatovaný kabát a beztvarý slamák naražený do čela. Kalhoty byly z hrubé, doma spředené vlny, a boty kožené – staré, ale dobře udržované. V dobách, kdy si většina farmářů nemohla dovolit víc než dřeváky vycpané slámou, byly důkazem o jeho celoživotní pílí a přičinlivosti – stejně jako kvalita jeho zboží.

Cesta vystoupala na kopec a obdělávaná půda z obou stran začala ustupovat hustému lesu. V temném stínu stromů se mohl skrývat kdokoli a pozorovat cestu.

A někdo tam skutečně byl. Vlastně byli čtyři a sledovali, jak vozík pomalu vrže mezi stromy. Terén po obou stranách mezi cestou a okrajem lesa byl na deset až dvanáct kroků vymýcen. Farmář se znuděně podíval na temné stíny z obou stran cesty, pak se opřel o sedátko a zavrtěl se, aby si našel pohodlnější polohu. Nedal najevo, že viděl čtyři tiché pozorovatele mezi stromy.

Vůdce skupiny byl statný vousatý muž, asi třicetiletý. Měl na sobě hrubé oblečení – kazajku a kalhoty z domácí vlny – a plášť z medvědí kůže. Kůže z hlavy medvěda společně s horní čelistí sloužily jako kapuce pláště. Na první pohled to vypadalo působivě a nebezpečně – vyceněná čelist obklopující jeho vlastní zarostlé a špinavé rysy. Ale když se člověk podíval lépe, bylo jasné, že medvěd nebyl

v nejlepším stavu, když uhynul. Jeden z tesáků byl ulomený a v kožešině bylo několik holých, vydřených míst. Ubohý vzhled pláště a kapuce ale jeho majitele nijak netrápily. Říkal si Barton Medvědobijec a získal si v okolí nechvalnou pověst vůdce lupičské bandy, která se přižívovala na obyčejných lidech – farmářích a obyvatelích malých vesnic.

Barton seděl na nízké větvi stromu a sledoval, jak vozík s vrzáním projíždí kolem. Otráveně se podíval dolů, když se jeden z jeho mužů natáhl a štípl ho do nohy.

„Co?“ zeptal se hrubým šepem. Štípající, jenž se jmenoval Donald, se přihloupě zakřenil a ukázal na vozík.

„V tom vozíku je spousta věcí,“ řekl. Když samozvaný medvědobijec neodpověděl, pokračoval: „Neměli bysme mu to sebrat?“

„Proč bysme to dělali?“ ptal se Barton.

Donald významně pokrčil rameny a obrátil oči v sloup. „Pšenice, bandory, dejně, kachny a vovce,“ vysvětloval, jako kdyby to Barton neviděl sám. „Mohli bysme to prodat za pěkněj peníz,“ vysvětloval.

Barton zavrtěl hlavou a zašklebil se na svého nohsleda. „Proč bysme si s tím dávali tu práci?“ Trhl hlavou směrem k shrbené postavě farmáře. „Necháme ho, ať to prodá za nás.“

Donald sledoval směr jeho gesta, přikývl, a pak se zamračil. „Jenomže,“ řekl, „pak už mu to nebudeme moct vzít, ne? Když to prodá, tak už to nebude mít.“

„Ne,“ řekl Barton pomalu. „Ale bude mít peníze z prodeje. Krásný mince, který cinkaj.“

Donaldovu hrubou, neholenou tvář pomalu zalilo porozumění. „A my mu vezmeme ty mince,“ řekl.

Barton přehnaně přikývl. „Správně. My mu je vezme-me.“

Donad se usmál, ale pak jeho úsměv pohasl, protože zjistil další problém. „Kdy?“ zeptal se. „Kdy mu je vezme-me?“

„Dneska odpoledne, až se bude vracet domu z trhu,“ řekl mu Barton.

Donald se usmál, když pochopil logiku Bartonova plánu. „Bude se vracet tudy, se všema těma penězma...“

„A my mu je vezmeme,“ potvrdil Barton.

Donaldův úsměv se rozšířil, když si představil scénu, která se měla odehrát později toho dne. „To se mu asi nebude líbit,“ řekl a hrdelně se zasmál.

Barton přikývl, až mu medvědí kapuce poskočila. „Ani trochu,“ řekl. „Ale zajímá nás to?“

Donald předvedl krátký taneček. „Ani trochu.“

Díval se, jak vozík mizí v zatáčce za stromy. Ještě minutu či dvě se k nim slabě nesl zvuk vrzajícího kola, ale pak se i ten vytratil.

Barton se podíval na slunce. „Můžeme si chvíli odpočinout,“ řekl. „Bude trvat několik hodin, než se bude vracet.“

Sesunul se dolů z větve a našel si porost dlouhé měkké trávy z druhé strany stromu. Položil se, natáhl nohy a stáhl si medvědí masku přes oči, aby mu do nich nesvítilo slunce. Ostatní členové bandy – Jednooký Jem a Walter Jizva – ho následovali. Natáhli se na zem a odpočívali. Donald je chvíli pozoroval a přemýšlel, jestli má udělat totéž. Ale Bartonův hlas ho zarazil.

„Ty hlídej,“ řekl drsně. „Může tudy projíždět další farmář.“

Donald trochu zklamaně přikývl. Tráva tu byla hustá a vypadala tak chladivě a pohodlně.

„No jo,“ zabručel. „Budu hlídat.“

Minula polovina odpoledne, když vrzající kolo ohlásilo návrat farmářského vozíku. Vrzání teď bylo rychlejší, protože prázdný vozík se pohyboval svižněji. Mula si v poklusu spokojeně mávala ocasem. Lehký vozík se jí líbil víc než jeho těžší verze z dnešního dopoledne, a navíc už mířila zpět do pohodlí své stáje a k plnému žlabu. Farmář byl opět usazený na předku vozíku. Vozík byl prázdný, až na tři plátěné sáčky.

Vozík na chvíli zmizel z dohledu za nerovností terénu a Barton rychle gestikuloval na Jema a Waltera.

„Rychle běžte na druhou stranu cesty,“ nařídil jim. „Donald a já počkáme tady. Zůstaňte schovaní, dokud ho nezastavíme.“

Jeho dva nohsledi nenamítli, že tohle už v uplynulých týdnech dělali nejméně desetkrát a žádné rady nepotřebují. U Bartona by to stejně nemělo smysl. I v těch nejlepších chvílích měl dost nestálou náladu. Přikrčili se, i když byl vozík ještě mimo dohled, a přeběhli přes úzkou cestu do skrytu stromů na druhé straně. Oba byli ozbrojení – Jem podomácku vyrobeným oštěpem a Walter těžkým kyjem s hřeby.

Barton vytáhl svůj kyj zpoza stromu, pod kterým spal, a pokynul Donaldovi, aby se schoval hlouběji v lese.

„Drž se mimo dohled,“ nařídil mu, „a čekej, dokud tě nezavolám.“

Donald několikrát pokýval hlavou, přikrčil se a odběhl mezi stromy. Slunce už bylo docela nízko a stromy vrhaly temnější stíny. Barton ho sledoval, a pak zachmuřeně přikývl. Kdybyste otrhaného banditu přímo nehledali, neviděli byste ho.

Vrzání zesílilo a Barton opatrně vykoul kolem kmene stromu. Vozík se vynořoval nad nerovnost a byl jen asi padesát kroků daleko. Zdálo se, že farmář nemá tušení o přítomnosti zlodějské bandy. Barton se zlomyslně usmál.

„Tím hůř pro tebe,“ zamumlal si.

Byl trochu překvapený, že tak bohatý úlovek jede po téhle cestě sám. Se svými muži už tady okrádal farmáře cestující na trh a z trhu celé tři týdny. Většina farmářů se podle toho zařídila a buď cestovala ve skupinách, nebo si najala ozbrojenou stráž jako doprovod. V takových případech nechával Barton se svou bandou farmáře nerušeně projet. Barton se sice tvářil jako neohrožený medvědobíjec, ale riskovat krk v souboji s ozbrojenými muži se mu nechtělo. Aspoň dokud se našli takoví hlupáci, kteří tu jezdili sami.

Uvědomoval si, že osamělých cestujících ubývá a on se bude brzy muset se svými muži přesunout jinam. Už to plánoval několik dní. Ale díky téhle tučné odměně se jim to otálení vyplatilo.

Když byl vozík deset kroků daleko, Barton vystoupil zpoza stromu na okraj cesty. Několikrát zatočil kyjem a velká zbraň ve vzduchu hrozivě zasvištěla.

„Zastav!“ zařval a zvedl volnou ruku v nezaměnitelném gestu.

Farmář zatáhl za otěže a mula zastavila, mávla přitom ocasem a dupla přední nohou. Zrovna myslela na pytel

s krmením, a teď se zdálo, že dojde ke zpoždění, než se ho konečně dočká. To stačilo, aby se mule zhoršila nálada.

Náladu jí zhoršovalo skoro všechno.

„Kryndapána. Copak to tu máme?“ řekl farmář klidně.

Volba slov i přízvuk neodpovídaly hrubé venkovské mluvě, kterou by člověk čekal od prostého farmáře. To mělo v Bartonově mysli rozeznít varovný zvon. Ale na opatrnost byl Barton příliš samolibý. Pohled na plné sáčky na dně vozíku, bezpochyby nacpané mincemi, bohatě stačil na to, aby jednal bezstarostně.

„Jsem Barton Medvědobijec!“ zařval a ukázal na medvědí hlavu. To většinou stačilo, aby ve svých obětech vzbudil hrůzu. Tentokrát se ale kýžený výsledek nedostavil.

Farmář se předklonil na svém sedátku a zaujatě si medvědí hlavu prohlížel. „Chceš mi namluvit, že jsi toho medvěda zabil?“ zeptal se měkce.

Barton na chvíličku zaváhal, zarazilo ho, že se jeho oběť zřejmě vůbec nebojí.

Pak se přece jen vzpamatoval, zvedl zbraň a zamával jí nad hlavou.

„Přesně tak! Zabil jsem ho jedinou ranou tohohle kyje!“ zasyčel.

Farmář se podíval ještě pozorněji, pak se poškrábal za uchem a řekl: „Jsi si jistý?“

Barton byl docela zmatený. Takhle se rozhovor odvíjet neměl. „Cože?“ zeptal se nakonec nevěřičně.

Farmář ukázal na medvědí hlavu. „Určitě nebyl zdechlý, když jsi ho našel?“ zeptal se. „Podívej se na něj. Nedá se říct, že by byl v dobrém stavu, že? Jestli už nebyl zdechlý, tak byl alespoň polomrtvý. Tys jen ukončil jeho trápení a poslal ho na lepší místo.“

„Byl... on... já...“, koktal Barton a marně hledal vhodnou odpověď. Popravdě, medvěd už byl skutečně zdechlý, když ho našel. Ale žil naplněný život a zašel stářím. Předtím ale nikdo nikdy nepochyboval o jeho tvrzení. Konečně ho přemohla zlost a on opět našel slova.

„Samozřejmě že jsem ho zabil!“ vykřikl. „Zaútočil na mě a já ho zabil. Proto se mi říká Barton Medvědobijec!“

Na farmáře to dojem neudělalo. „Hmmm“, zamyslel se. „Jsi si jistý, že se ti neříká Barton Zadek zdechlého medvěda? Medvědí hlava je nahoře a ty jsi dole. To by mi dávalo větší smysl.“

To už bylo na zmateného lupiče moc. Nikdo se mu předtím nepostavil. Nikdo si z něj netropil šprýmy. Nic takového nemohl snášet. Přistoupil k vozu a výhružně pozvedl kyj.

„Slez dolů!“ nařídil. „Shod' ty sáčky z vozu, nebo ti vyrazím mozek z hlavy!“

Farmář si ho zvědavě prohlížel, pak naklonil hlavu na stranu a řekl: „Ne. To si nemyslím.“

Barton rozzuřeně zařval, udělal další krok k vozíku a chtěl drzého farmáře srazit dolů. Ale než to stihl, farmář zvedl ruku do vzduchu a zakroužil jí.

O vteřinu později ucítil Barton prudké škubnutí, jak mu medvědí maska odletěla z hlavy a přistála na kmeni stromu za ním, kam ji připíchl chvějící se šíp.

Tři

„Takže, králi Philippe, jak bychom vám mohli pomoci?“

Bylo ráno po půlnočním příjezdu galické skupiny na hrad Araluen a Philippe se svým bratrem byli v Duncanově kanceláři. Přítomen byl také komoří Anthony a vysoký, statný bojovník, kterého mu představili jako sira Horáce, Duncanova zete a velitele araluenské armády. Seděli kolem Duncanova velkého stolu. Šestý muž, oblečený ve zvláštním šedozeleném skvrnitém plášti, seděl stranou, jako by se snažil nerušit. Philippe musel otočit hlavu, aby ho viděl. Představen mu byl jako Gilan, velitel araluenských hraničářů. Pokud šlo o Philippa, právě Gilan byl hlavním důvodem, proč na Araluen přijeli, a tak se pořád otáčel, aby mohl nehybnou postavu sledovat.

„Jde o mého syna, Gilese,“ řekl Philippe a přešel tak rovnou k věci. „Jeden z mých baronů ho drží jako rukojmího.“

Duncan zamyšleně naklonil hlavu. To byla vážná zpráva a neznamenal nic dobrého pro Galiku, zemi s notoricky ne-

stálou politickou historií, náchylnou ke vzpourám a sporům v rámci vládnoucí třídy. Philippe v této neklidné situaci vládl už devět let a trůnu se zmocnil při svém vlastním povstání.

Na druhou stranu to nebyla úplně špatná zpráva pro Araluenu. Když Galiku trápily vnitřní rozpory, nepředstavovala velkou hrozbu pro okolní země. Před mnoha lety byl tento velký a potenciálně mocný národ agresivním a nevyzpytatelným státem, který ohrožoval mír v zemích sousedů a snažil se dobývat nová území. Ale současná vnitřní nestabilita způsobila, že Galičany příliš zaměstnávaly jejich vlastní problémy, a co se dělo za hranicemi, je nezajímalo.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Duncan. „A kdo je tím baronem?“

„Jmenuje se Lassigny, baron Joubert de Lassigny. Má hrad Chateau des Falaises. Je to mocná pevnost,“ odpověděl mu Philippe.

Duncan mrkl stranou na Anthonyho. Komoří nenápadně přikývl. O Joubertovi de Lassigny už slyšel. Součástí jeho práce bylo shromažďovat informace o ambiciózních šlechticích v Araluenu i za hranicemi, kteří by mohli představovat hrozbu pro současný mír.

„Říkáte, že ten muž unesl vašeho syna?“ pokračoval Duncan.

„Nic tak nápadného,“ odpověděl Philippe. „Spíš využil situace, která nastala. Můj syn byl na lovu na Lassignyho panství, když přišla prudká bouře. Se svou skupinou hledal přístřeší v Chateau des Falaises. Giles je bohužel ještě mladý a nechápe Lassignyho touhu po větší moci. Vydal se mu do rukou a poskytl mu tak velkou zbraň, kterou může Lassigny využít k prosazování svých zájmů a posilování moci.“

Anthony se naklonil vpřed. „Vyhrožoval Lassigny, že vašemu synovi ublíží?“

Philippe s hořkým úsměvem zavrtěl hlavou. „Na to je moc chytrý. Ví, že kdyby přímo vyhrožoval, mohl bych hledat podporu u ostatních baronů a přinutit ho, aby Gilese propustil. Udělal to tak, že tvrdí, že Giles se rozhodl zůstat v Chateau des Falaises na neurčito – ze své vlastní vůle. Ostatní baroni jsou ochotni toto tvrzení přijmout a nezapojovat se do sporu. Nikdo z nich není ke koruně kdovíjak loajální,“ dodal opovržlivě. „Chateau des Falaises je silná pevnost a mé vlastní síly nestačí na to, aby ji oblehly a zmocnily se jí. Potřeboval bych čtyřikrát víc mužů, než mám. A kdybych na Lassignyho zaútočil, mohl bych vyvolat vzpouru mezi ostatními barony. Vím, že několik z nich hledá jakoukoli záminku, aby proti mně mohli povstat.“

„Vyslovil Lassigny nějaké přesné požadavky?“ vložil se do hovoru Horác. „Určil si cenu za propuštění vašeho syna?“

Galický král opět zavrtěl hlavou. „Nic přímého. Už několik let se snaží získat vládu nad provincií sousedící s tou jeho. Baron, který té provincii vládl, před několika lety zemřel. Lassigny na ni má od té doby spadené.“

Odmlčel se a slova se ujal jeho bratr. „Zemřelý baron nezanechal dědice a Lassigny si na to území dělá nároky,“ vyprávěl Louis. „Je to bohatá provincie a získal by s ní ještě větší moc, než má teď.“

„Ale král jistě může baronem té provincie jmenovat, koho chce, ne?“ zeptal se Horác. Věděl, že tak to chodí v Araluenu. Ale v Galice zjevně ne.

„Kéž by to tak bylo,“ vzdychl Philippe. „Lassigny na tu provincii má jistý nárok, i když chatrný. Před sto lety ty dvě

provincie tvořily jedno baronství. Rozdělil je jeden z mých předchůdců – zřejmě proto, že tvořily mocnou základnu, která by mohla ohrožovat jeho postavení. Několik členů baronské rady podporuje Lassignyho nárok. Bezpochyby očekávají odměnu, bude-li jeho nárok uznán.“

„A Lassigny čistě náhodou vznesl svůj nárok zrovna v této době, kdy mu váš syn padl do rukou,“ prohodil Duncan.

Philippe se otočil a podíval se na něj. „Přesně tak. Ačkoli to nikdy nebylo řečeno nahlas, je jasné, o co tu jde. Dej mi titul k sousední provincii a Giles se může vrátit domů.“

„Chápu váš problém,“ řekl Duncan zamyšleně, „ale nejsem si jistý, jak bychom vám mohli pomoci. Nemůžeme poslat do Galiky vojsko, aby posílilo vaši moc nad Lassignym. To by byla pro ostatní barony příliš velká provokace. Řekl jste, že řada z nich ho tiše podporuje.“

„Správně.“

„Kdybychom vyslali naše jednotky, mohli bychom u baronů vyvolat vzpouru, možná dokonce válku mezi našimi zeměmi. To nehodlám riskovat kvůli něčemu, co je v podstatě vnitřní, galický problém.“ Zamračil se a pak pokračoval. „Nechci, aby to vyznělo tak, že s vámi necítím, ale vím, jak by reagovali naši baroni, kdybych požádal o podporu galické vojsko.“ Rozhlédl se po svých rádcích, kteří souhlasně přikývli.

„Nežádám o vojsko. Nežádám, abyste za mě vybojoval mou bitvu. Tuhle situaci nejde vyřešit silou. Vyžaduje chytrost a lest. Nejraději jen jednoho muže.“

„Jednoho muže?“ podivil se Horác. „A kdo by to měl být?“

Philippe rozpřáhl ruce v lehce zmateném gestu. „Nemám na mysli nikoho určitého,“ řekl. „Je na vás, abyste někoho vybrali a doporučili.“

„Nechápu,“ řekl Duncan. „Máte pocit, že jeden muž může vyřešit váš problém, ale nevíte, který to je. Mluvíte v hádankách, Philippe.“ V jeho hlase lehce zazněla zlost. Galičané zjevně nacházeli zvrácené potěšení v nesrozumitelném chování.

Philippe to pochopil a udělal smířlivé gesto. „Nechci mluvit tajemně,“ řekl. „Mám představu o typu muže, který by podle mě mohl ten problém vyřešit.“ Otočil se v křesle a pohlédl přímo na Gilana. „Třeba jeden z vašich hraničářů.“

Gilana to nepřekvapilo. Tvářil se lhostejně. „Co víte o našich hraničářích?“ zeptal se.

„Mají jistou pověst,“ pokrčil rameny Philippe. „Takovou, že dokážou vykonat různé věci, aniž by se museli uchýlit k hrubé síle. Říká se, že dokážou i nemožné.“

„Také se říká, že jsme čarodějové praktikující temná umění, abychom dosáhli svého,“ podotkl Gilan. „Ani jedno tvrzení není pravdivé. Prostou skutečností je, že mí muži jsou pečlivě vybraní, velmi inteligentní a velmi dobře vycvičení. Umějí bojovat, je-li to nutné, ale nejprve používají mozek, aby se boji pokusili vyhnout.“

„A přesně takového muže tato situace vyžaduje,“ přikývl Philippe. „Falaise je mocný hrad. Vydržel by mnohaleté obléhání – i kdybych měl muže a podporu k tomu, aby k obléhání došlo. Ale jeden muž, chytrý, nenápadný a inteligentní, by mohl proniknout do hradu a Gilese odtamtud dostat.“

Duncan si odkašlal, aby ho přerušil. Nebyl si jistý, zda se mu líbí, kam tento rozhovor směřuje. Hraničáři tvořili vel-

mi výjimečnou jednotku založenou proto, aby udržovala mír v Araluenu a sloužila araluenskému králi. Hraničáři neměli být pronajímáni ostatním zemím.

„Chtěl bych podotknout jednu věc,“ řekl. „Úkolem hraničářů je sloužit králi. Konec konců jsou to královští hraničáři.“

Louis se vtíravě usmál. „A můj bratr je král.“

Duncan se zamračil. *Ti Galičané jsou někdy až moc nenutěni*, pomyslel si. „Ale ne jejich král,“ řekl úsečně.

Philippe zareagoval typicky galickým pokrčením ramen. „To je jistě pravda. Ale mezi králi přece existuje bratrství, že? A hrozba pro jednu královskou rodinu představuje hrozbu pro všechny královské rodiny. Pokud to projde v Galice, mohlo by to dodat odvalu dalším tady.“

V tom, co říkal, bylo něco pravdy, ale Duncana tak docela nepřesvědčil. Události v Galice neměly přímý vliv na situaci v Araluenu. Přesto byl Duncan realista a věděl, že ačkoli v jeho království panuje mír a stabilita, v každé říši existují skryté proudy nenávisti a intrik.

„Možná,“ přisvědčil neochotně. Bloudil pohledem po místnosti a čekal na reakci Anthonyho a ostatních. Jejich výrazy naznačovaly, že nejsou rozhodnuti tak, ani tak. „Budu si muset promluvit se svými rádci,“ sdělil galickému králi. „Dnes večer vám řeknu, jak jsem se rozhodl.“

Philippe se ladně uklonil, přestože zůstal sedět.

„Nic jiného nežádám,“ řekl hladce.

Když Philippe s bratrem odešli do svých komnat, otočil se Duncan ke třem královským poradcům.

„Tak, co tomu říkáte?“ zeptal se jich. Poradci si vyměnili pohledy. Ani jeden nechtěl promluvit jako první. Duncan proto vybídl svého zetě: „Horáci?“

Vysoký bojovník se nejistě zavrtěl na židli. „Nejsem si jistý, jestli nám do toho něco je,“ řekl nakonec. „Sice se mi nelíbí myšlenka, že někdo někoho drží jako rukojmího a vznáší požadavky výměnou za jeho návrat, ale zdá se mi, že je to věc Galičanů – a měli by si ji vyřídit sami. Morálně neschvaluju Lassignyho činy. Ale prakticky si nejsem jistý, že bychom se do toho měli plést. Nic přece Philippovi nedlužíme.“

„Přesně tak,“ souhlasil Duncan. „A Philippe nikdy nebyl zrovna přátelský soused, že? Za tuhle situaci si zřejmě může sám.“

„Proč to říkáte, můj pane?“ zeptal se Gilan.

Král pokrčil rameny a pokynul komořímu. „Pověz jim to, Anthony.“

Lord Anthony si odkašlal a srovnal si myšlenky, než začal mluvit. Zatímco hraničářské jednotky měly za úkol informovat krále o možných hrozbách a potížích v Araluenu samotném, Anthony udržoval síť tajných agentů jinde na kontinentu – zejména pak v Galice, Teutlandu a Iberionu. Ti mu podávali pravidelná hlášení, aby byl informován o nejnovějších událostech a politických aférách, které by mohly mít vliv i na Araluen.

„Je to slabý král,“ řekl Anthony nakonec. „Nikdy nedokázal prosadit svou autoritu u svých baronů. Vládne tak, že štve jednoho proti druhému, a ví se o něm, že přijímá úplatky za drobné laskavosti. Kvůli tomu je Galika už roky nestabilní království zamořené rozvratem a korupcí. Současná situace je zaviněna hlavně královou slabostí